

at skulle gaa til en Omlægning af Kredse, men at Grundloven stod over alt, og skulde opfyldes, naar det ikke længere kunde forsvares at bevare det Antal, der efterhaanden havde udviklet sig. Altsaa nu foreligger vort Forslag som det eneste, hvortil enhver, der ønsker Grundloven virkelig opfyldt, maa slutte sig. Det ligger ikke for, det maa jeg gentage, som et Ultimatum, men som Grundlag for Forhandling inden for de Grænser, Grundloven sætter. At disse maa holdes, mener jeg dog, alle maa kunne enes om. Kom vi til Enighed med Landstinget, kunde det næppe tænkes, at Regeringen vilde gøre endelig Modstand, efter at den allerede i flere Aar har forelagt Forslag til en virkelig fuld Opfyldelse af Grundloven. Da vilde den Bitterhed og Mistænktheden, som nu kommer frem og maa komme frem paa Grund af den Vilkaarlighed, hvormed Fler-tallets Forslag er affattet, kunde lægges sig, og man vil kunne komme til en saadan fredelig og rolig Udvikling ogsaa i dette Forhold, som vi dog fra alle Sider kunne være enige om at ønske. Jeg kan derfor kun meget indtrængende anbefale, at man ikke gaar ind paa Fler-tallets Forslag, men derimod slutter sig til det af Mindretallet stillede, som naturligtvis kan forandres, men vel at mærke, kun forandres inden for Grundlovens Ramme.

Gad: Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (P. Holm) udtalte i det Foredrag, som han holdt for lidt siden, at Fler-tallet havde den samme Fejl som Mindretallet, nemlig at det ikke var fuldstændig enig. Jeg tror rigtignok, at han i den Henseende saa urigtig, thi det, man har bebrejdet Mindretallet, var ikke det, at de enkelte Medlemmer staa paa forskellige Standpunkter, men det, at de ikke ere blevne enige om noget som helst eller kunne blive enige om nogen som helst Indstilling, der staar paa et positivt Standpunkt; det er altsaa ikke det samme, som er Tilfældet med Fler-tallet, naar det om Fler-tallet maa anerkendes, at om end vi ikke staa affurat paa samme Standpunkt, saa er det dog lykkedes os ved fælles Bestræbelser at blive enige om en Indstilling, som vi alle sammen anbefale til Tingets Vedtagelse. Det er noget, som altid er Tilfældet, hvor en Mængde Medlemmer skulle blive enige om noget bestemt, at naturligvis Udgangspunkterne for de forskellige Medlemmer ofte ere temmelig forskellige, og at de ønsker, som de hver for sig kunne nære, paa ingen mulig Maade have faaet et saadant Udtryk i det Kompromis, som man er bleven enig om, som de enkelte

Partier kunde have ønsket. Jeg skal derfor ogsaa meget villig indrømme, at der er nogen Uenighed mellem de Medlemmer, som høre nærmest til den Side, hvortil jeg hører, og de Medlemmer, som nærmest slutte sig om den ærede Ordfører, og det er jo noget, som ogsaa meget klart maa fremgaa af de Ordringer, som vi nys hørte fra den ærede Ordfører; thi en stor Del af hans Tale var jo i temmelig skarpe Udtryk nærmest rettet mod det Mindretal, hvortil jeg hører. Jeg skal ikke dvæle ved de Betragtninger, som han gjorde gældende om, hvorledes man bar sig ad i 1849 med Hensyn til Inddelingen af Landet i Valgkredse. Jeg maa tilstaa, at det, han der kom frem med, har jeg paa ingen Maade saaledes paa rede Haand, at jeg enten kan bekræfte eller benægte det. Men een Ting vil jeg dog tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, og det er en Ting, som dog muligen maatte vise, at man just ikke har haft sine Tanker stillede paa den Maade, som det ærede Medlem vilde vise os. Fordelingen efter Grundloven i 1849 var jo nemlig saaledes, som den er den Dag i Dag, paa en enkelt Undtagelse nær. Landet blev nemlig delt i 100 Kredse — jeg tager ikke Færøerne med — og af disse fik Kjøbenhavn 9, det vil sige affurat det Tal, som tilkom den efter Fordelingstallet. Der-næst fik Derne 45 og Sylland 46, og det var altsaa for saa vidt en Begunstigelse af Sylland, som det snarere var Derne, som efter Folketallet skulde have de 46. Men Grunden til, at man gjorde dette, var, foruden det, at man gik ud fra, at Befolkningen var mere spredt i Sylland end paa Derne, tillige det, som siden er blevet bekræftet i langt højere Grad, end man den Gang havde nogen Anelse om, nemlig at der var stor Rimelighed for, at Befolkningen vilde stige stærkere i Sylland end paa Derne. Og det viste sig jo ogsaa for saa vidt at staa til, som jeg tydelig erindrer — skønt jeg ikke har Tallene ved Haanden — at Fordelingen efter Folketællingen i 1860 var saaledes, at samtlige Overøvrighedskredse i Kongeriget Danmark paa een Undtagelse nær — jeg huster oprigtig talt ikke i Døblifket, hvilket Amt det var, men jeg tror, det var Tisted Amt — havde netop det Antal Repræsentanter, som de skulde have efter Folketallet, som det var i 1860. Man kan altsaa fornødigvis ikke derpaa begrunde, at enkelte Dele af Landet skulde være mindre repræsenterede efter deres Folketal, naar — og særlig for Kjøbenhavns Vedkommende skal jeg tillade mig atter at fremhæve det — det Tal, der blev tildelt Kjøbenhavn, nemlig 9 Repræsentanter, i Virkeligheden